

Зарубіжні авторські зібрання

Абрагам Ґрейс  
МЕРРИТТ

# КОРАБЕЛЬ КОРАБЕЛЬ ІШТАР ІШТАР

Харків  
«ФОЛІО»  
2024

## ЧАСТИНА ПЕРША

### *Розділ 1*

#### ПОЯВА КОРАБЛЯ

Хмара дивного запаху спіраллю здіймалася над великим кам'яним блоком. Кентон відчув, як вона торкнулася його обличчя, мов ласкава долоня.

Він чітко відчував цей запах — незнайомий аромат, що трохи турбує, воскрешає в пам'яті дивні незримі образи, уривки думок, що зникали, перш ніж мозок міг їх вловити. Відчував з того моменту, коли зняв упакування з предмета, який йому надіслав старий археолог Форсайт з піщаних крипт давно померлого Вавилону.

Він знову повільно поміряв блок — чотири фути завдовжки, трохи більше заввишки, трохи менше завширшки. Вицвілого жовтого кольору — століття висіли на ньому, як майже прозоре вбрання. Напис лише з одного боку, десяток паралельних ліній архаїчного клинопису. Якщо Форсайт не помилився у своєму тлумаченні, напис зроблено за правління Саргона Аккадського<sup>1</sup>, шість тисяч років тому. Поверхня каменя оббита, всяяна тріщинами, знаки у формі клинів пошкоджені, дуже невиразні.

---

<sup>1</sup> Саргон Аккадський — творець першої у світі імперії, простори якої перевершили тільки через півтори тисячі років. Правив 55 літ, за так званою короткою хронологією — з 2270-го по 2215 рік до н. е. Створена ним династія правила близько 140 літ.

Кентон схилився нижче, аромат став дужчим, його завитки чіплялися, як десяток мацаків, як маленькі пальці, що тужать, просять, молять...

Благають про звільнення!

Що за нісенітниця! Кентон випростався. Поруч лежав важкий молоток. Кентон схопив його і нетерпляче вдарив.

Почувся звук; він ставав гучнішим, ще гучнішим; у ньому пролунали музичні нотки, ніби загомоніли десь далеко нефритові дзвіночки. Звук припинився, залишилося тільки високе гудіння; дзвіночки лунали чимраз виразніше, ближче.

Потім почувся різкий тріск. Блок розламався. Звідти заппульсувало сяйво рожевого перламутру, а разом з ним — хвилі аромату, що вже не просять, не тужить і не благає.

Тепер він тріумфує! Тріумфує!

Щось ховається у блоці! Щось пролежало в ньому шість тисяч років із часів Саргона Аккадського!

Знову пролунали нефритові дзвіночки. Вони таки просили про щось, потім повернулися і помчали назад нескінченими коридорами часу. Стихли, й одразу ж блок став опадати; щез; перетворився на хмару блискучого пилу, що кружляє і повільно осідає.

Хмара оберталася — це вир блискучого туману, що зник, ніби відсмикнули завісу.

У блоці виднівся корабель! Він був чудовий.

Плив на п'єдесталі хвиль із лазуриту, їхні верхівки біліли молочним гірським кришталем. Корпус корабля теж був з кришталю, кремового та сливе прозорого. Ніс у вигляді ятагана, круто вигнутого назад. Під вістрям — каюта, стіни якої обернені до моря, як у галеонів, утворені високо підняти ми на носі бортами. Там, де була каюта, линуло легке сяйво, що зігрівало туманний кришталь. Воно ставало потужнішим у міру підіймання бортів, яскраво виблискувало на самій горі, перетворюючи каюту на рожевий коштовний камінь.

У центрі корабля, займаючи третину його довжини, розмістився трюм, у якому сиділи веслярі. Від рожевої

каюти до нього спускалася палуба кольору слонової кістки; частина палуби, що тягнулася до корми, була чорна. На кормі — інша каюта, більша, ніж на носі, але присадкувата і теж чорна. Обидві частини покладу широкими платформами оточували трюм з боків. Посередині корабля біла і чорна частини палуби зустрічалися, причому виникало дивне враження суперництва, боротьби. Вони не змішувалися, не переходили одна в одну. Уривалися різко, край до краю, вороже.

Знизу підіймалася висока щогла, загострена і зелена, як серцевина величезного смарагда. На реї простягалася широке вітрило, яке мерехтіло, ніби зроблене з величезних опалів; від щогли та реї спускалися снасті тьмяного золота.

По два боки корабля — ряди великих весел, по сім там і там, їхні червоні лопаті занурені в перламутрову блакить хвиль.

І цей коштовний корабель мав екіпаж! Кентон здивувався: чому він раніше цього не помітив?

Крихітні фігурки немовби щойно з'явилися на покладі... жінка вислизнула з дверей рожевої каюти, її рука ще була простягнута до дверей, що зачиняються... і ще жіночі постаті на білій палубі, їх трое, вони сидять... голови низько схилені; двоє тримають арфи, третя — подвійну флейту.

Маленькі фігурки, не більш як два дюйми заввишки.

Іграшки!

Дивно, але неможливо розрізнити ні рис облич, ні деталей одягу. Фігурки нечіткі, наче на них накинута вуаль. Кентон подумав, що йому помутніло в очах, і на мить заплющив їх.

Коли знову поглянув на чорну каюту, то неабияк здивувався: чорний поклад спорожнів — Кентон був готовий заприсягтися в цьому.

Тепер тут, на краю ями, виднілися чотири ляльки.

А довкола них — дивна паволока. Звісно, в цьому провіна його очей — чого ж ще? Треба лягти і дати їм трохи від-

почити. Чоловік неохоче обернувся, повільно пішов до дверей, зупинився, нерішуче озираючись на блискучу загадку.

Усю кімнату за кораблем затягло серпанком!

Кентон почув ревіння бурі, відголос безлічі ураганів; хаос зі свистом звалився на нього водоспадом могутніх вітрів.

Кімната розкололася на тисячі фрагментів, розтанула. Крізь цей хаос ясно почулися звуки дзвона... раз... два... три...

Він упізнав цей дзвін. Його годинник бив шосту. Третій удар урвався на середині.

Міцна підлога, на якій стояв чоловік, розтанула. Кентон відчув, що висить у просторі, сповненому срібного туману.

Туман розсіювався.

Кентон побачив крізь нього велику поверхню бурхливого океану, а за десять футів під собою — поклад корабля.

Потім приголомшливий поштовх, удар у праву скроню. Розряди блискавки принесли зі собою темряву, що охопила і море, і корабель.

## *Розділ 2*

### ПЕРША ПРИГОДА

Кентон лежав, дослухаючись до тихого, але невпинного шепоту. Неначе невеликі повільні хвилі. Все довкола наповнилося цим звуком. Журливий шепіт ставав наполегливішим. У заплющені очі вдарило світло. Кентон відчув рух, поверхня під ним м'яко підіймалася й опускалася. Розплющив очі.

Він на кораблі, лежить на вузькій палубі, головою впираючись у фальшборт. Перед ним щогла, що підіймається з ями. В ямі прикуті люди орудують великими веслами. Щогла, схоже, дерев'яна, але вкрита прозорим смарагдовим лаком. Вона пробуджує якісь незрозумілі спогади.

Десь він уже бачив цю щоглу.

Погляд поповз угору по щоглі: широке вітрило, зроблене з опалового шовку. Низько нависло небо, затягнуте м'яким сріблястим туманом.

Почув жіночий голос — глибокий, мелодійний, золотистий. Каюта праворуч під вигнутим ятаганом носа; вона рожева. По її верхівці проходить балкон; на ньому — квітучі маленькі дерева; голуби з лапками та дзьобами, червоними, ніби вимоченими в рубіновому вині, змахують у гілках білими крилами.

Біля дверей каюти жінка — висока, струнка, вдивляється кудись у далечінь. Біля її ніг — троє дівчат. Дві тримають арфи, третя піднесла до губ подвійну флейту. І знову спогади заворушилися у голові Кентона і тут же забулися. Його погляд упав на обличчя жінки.

У неї широкі очі, зелені, як глибини лісових ярів, і так само сповнені тіней, що рухаються. Голова маленька, прекрасні риси обличчя, делікатні уста — це свідчить про схильність до кохання. Ямочка на шиї — чаша для поцілунків, порожня і чекає наповнення. Над бровами — сріблястий півмісяць, тонкий, як молодик. Над кожним рогом півмісяця потік рудо-золотого волосся обрамляє чарівне обличчя; потік спрямовується вниз, спадає на гострі перса; струмками сходять до самих ніг у сандаліях.

Юна, як весна, і мудра, як осінь; весна якогось стародавнього Ботічеллі, але й Мона Ліза водночас; незаймана тілом, проте не душею.

Простежив за її поглядом. По другий бік ями для веслування стояли четверо людей. Один на голову вищий за Кентона, значно масивніший за нього. Бліді очі, немилотливі, спрямовані на жінку, а в них — загроза, злість. Обличчя в чоловіка — безбороді, бліде. Величезна плеската голова гладко поголена, ніс хижо вигнутий, з плечей до самих ніг спадає просторе чорне вбрання. Ліворуч від нього — ще двоє з поголеними головами, в чорному одязі, сухорляві, схожі на вовків; у кожного — бронзовий ріг у формі мушлі.

Очі Кентона затрималися на останньому з членів цього гурту. Чоловік присів навпочіпки, спираючись загостреним підборіддям на високий барабан; вигнуті боки інструмента блищали червоним і чорним, як полірована шкіра великої змії. Ноги міцні, але короткі — тіло гіганта, вузлувате та викривлене, неймовірно сильне. Мавпячими руками він обвив боки барабану, довгі пальці були подібні до павучих лап.

Але Кентона вразив вираз його обличчя. Сардонічний і злий, проте злість не така, як у решти трьох. Широкий рот схожий на жаб'ячий, на тонких губах — посмішка. Незмигний погляд глибоко посаджених чорних очей з неприхованим захопленням спрямований на жінку. У мочках відстовбурчених вух висять сережки.

Жінка жваво спустилася і стала поруч із Кентоном. Він міг би торкнутися її. Але здавалося, що вона його не бачить.

— Гей, Кланете! — вигукнула вона. — Я чую голос Іштар. Вона йде на власний корабель. Готовий вклонитися їй, сли-зе Нергала?

Ненависть спотворила масивне бліде обличчя, як пекельна хвиля.

— Це корабель Іштар, — відповів він. — Однак мій страшний король теж претендує на нього, Шарейн. Домівка богині насичена сьйвом, але дай мені відповідь: хіба за мною не видно тінь Нергала?

І Кентон побачив, що поклад, на якому стояли ці люди, чорний, як смола, і знову неясні спогади заворушилися у його мозку.

Несподіваний порив вітру вдарив корабель, як відкритою долонею, нахилив його. Голуби на гілках дерев над рожевою каютою зчинили гвалт, вони злетіли, як біла хмара, перевита рожевим. Жінки зібралися довкола.

Мавпячі руки барабанщика розвернулися, павучі пальці затрималися на поверхні барабана. Темрява згустіла і приховала його; пільма затягла всю корму корабля.

Кентон відчував, як нагромаджуються невідомі сили. Він ковзнув нижче, притискаючись до фальшборту.

Від рожевої каюти долинув золотий трубний звук, обурений, нелюдський. Кентон обернув голову, волосся на голові заворушилося, по шкірі поповзли мурахи.

На даху рожевої каюти з'явилася велика куля, схожа на повний місяць, але не біла і не холодна, як небесне тіло. Вона жила, кипіла рожевим сяйвом, простягнула свої промені по кораблі, і там, де стояла жінка, Шарейн, тепер уже була не жінка.

Купаючись у рожевих променях кулі, вона здавалася велетенською. Повіки склепила, але крізь них глипали очі. Кентон ясно їх бачив — дитячі, як нефрит, вони споглядали крізь повіки, немов через павутину. Стрункий півмісяць на голові перетворився на арку живого полум'я, а навколо майоріли рудо-золоті коси.

Хмара голубів коло за колом облітала корабель, білі крила б'ються, рожеві дзьоби розтулені, вони волають, лементують.

У чорноті корабельної корми заgrimів зміїний барабан.

Чорнота порідшала. Крізь неї дивилося обличчя, майже приховане, безтілесне, що пливло в тіні. Обличчя чоловіка на ім'я Кланет, яке водночас так само не належить йому, як і обличчя Шарейн. Білі очі перетворилися на два басейни пекельного полум'я; вони були без зіниць. Мить це обличчя витало, обрамлене пільмою. Потім його затигла та приховала тінь.

Тепер Кентон побачив, що ця тінь висить, неначе завіса, точно по центру корабля, а він сам лежить мало не за десять футів від того місця, де ця завіса ділить корабель навпіл. Лежить на білій палубі, і знову в голові заворушився незрозумілий спогад. Виблискування кулі вдарило в тіньову завісу, утворило диск, ширший за корабель; немов павутина променів, він простягся від вогняного місяця. Але тінь притулилася до блискучої павутини, прагнучи її прорвати.



Барабанний грім з чорного покладу посилювався, заревіли бронзові роги. Луна барабана і гук рогів змішалися, вони стали пульсом пекла, лігвом приречених.

А поряд із Шарейн три жінки створили бурю звуків, арпеджіо арф бриніло, як тонкі стріли, а різкі голоси флейти були, як списи. Стріли та списи звуків проривали барабанний грім і ревіння рогів, заглушували їх, відганяли геть.

Усередині почався рух. Тінь завирувала. Вона кипіла. На поверхні блискучого диска з'явилися чорні форми. Їхні безликі тіла були схожими на гігантських личинок, на слимаків. Вони рвали павутину, намагалися продертися крізь неї, билися об неї.

Павутина подалася!

Її краї трималися, але центр повільно відступав, доки диск не перетворився на півсферу. Всередині увігнутої смужки повзали, звивалися, кишіли жажливі форми. Тріумфально заревіли в п'ятні барабан і бронзові роги.

Знову з білого покладу залунав золотий трубний звук. Із кулі полилося нестерпне сяйво. Краї павутини посунули вперед і зімкнулися. Вони захопили чорних виродків, ті билися і звивалися, немов риба у верші. Як тенета, підняті мотушкою рукою, павутина здійнялася високо над кораблем. Вона стала ще яскравішою, зрівнялася за яскравістю з кулею. Спіймані чорні форми видавали жалюгідний тонкий писк. Вони стискалися, танули, зникали.

Верша розкрилася, звідти посипався чорний пил.

Павутина повернулася до кулі, що її послала.

І тут же куля зникла.

Зникла й тінь, що затулювала корму. Високо над кораблем із переможними звуками кружляли голуби.

Чиясь рука торкнулася плеча Кентона. Він зазирнув у затінені очі жінки, яку звали Шарейн. Тепер це була не богиня, а проста жінка. В її очах виднівся подив, неймовірно здивування.

## ЗМІСТ

<b>ЧАСТИНА ПЕРША</b> .....	<b>3</b>
<i>Розділ 1</i> Поява корабля .....	3
<i>Розділ 2</i> Перша пригода.....	6
<i>Розділ 3</i> Корабель повертається .....	12
<b>ЧАСТИНА ДРУГА</b> .....	<b>19</b>
<i>Розділ 4</i> Гріх Зарпаніт.....	19
<i>Розділ 5</i> Що присудили боги .....	22
<i>Розділ 6</i> «Я не жінка!» .....	27
<i>Розділ 7</i> Раб на кораблі.....	33
<i>Розділ 8</i> Розповідь Сігурда .....	46
<i>Розділ 9</i> Угода з Шарейн .....	54
<i>Розділ 10</i> На кораблі під вітрилом .....	62
<i>Розділ 11</i> Джіджі розриває ланцюги .....	68
<i>Розділ 12</i> Господар корабля.....	78
<i>Розділ 13</i> Господар... Шарейн! .....	88
<b>ЧАСТИНА ТРЕТЯ</b> .....	<b>93</b>
<i>Розділ 14</i> Чорний жрець завдає удару .....	93
<i>Розділ 15</i> Униз звуковою ниткою .....	100
<i>Розділ 16</i> Як був укомплектований корабель.....	106
<i>Розділ 17</i> У пошуках острова чаклунів .....	115
<b>ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА</b> .....	<b>123</b>
<i>Розділ 18</i> Місто чаклунів.....	123
<i>Розділ 19</i> Володар двох смертей .....	131

<i>Розділ 20</i>	За стіною .....	142
<i>Розділ 21</i>	Перед вітарем Бела .....	146
<i>Розділ 22</i>	Танець Народи .....	153
<b>ЧАСТИНА П'ЯТА</b>	.....	<b>161</b>
<i>Розділ 23</i>	Танцівниця і жрець .....	161
<i>Розділ 24</i>	Бажання богів... і чоловіка .....	166
<i>Розділ 25</i>	В Оселі Бела .....	172
<i>Розділ 26</i>	Загибель Зубрана .....	186
<i>Розділ 27</i>	Повернення на корабель .....	189
<i>Розділ 28</i>	Марево Кентона .....	192
<i>Розділ 29</i>	Як закінчилася боротьба .....	203
<i>Розділ 30</i>	Останній бій .....	208
<b>ЧАСТИНА ШОСТА</b>	.....	<b>218</b>
<i>Розділ 31</i>	Корабель іде .....	218